
Lohdutuksen sanoma masentuneille

By David Wilkerson

April 1, 1980 Te kaikki onnelliset, terveet, maailman parhaat kristityt, jotka elätte sinitaivaan alla, ja jotka juuri nyt nautitte elämän auringonpaisteesta tämä sanoma ei ole teitä varten.

Tämä sanoma on ainoastaan niille, jotka ovat masentuneita niille Jumalan lapsille jotka on painanut alas epätoivo, yksinäisyys, suru, kipu tai kärsimys. Tämä on myös viesti niille, jotka ovat masentuneita, koska heillä ei ole ketään toista ihmistä, johon nojautua. Vaikka he turvautuvat Herraan, inhimillinen tarve rakastaa ja olla tarpeellinen ei ole täytetty.

Mutta kaikista eniten tämä sanoma on niille, jotka eivät näytä kykenevän ravistamaan tunteitaan pois, koska he eivät ymmärrä, mitä he ovat käymässä läpi. Tiedän muutamista todella pyhistä kristityistä, jotka kokevat niin raskasta ja tuskallista koettelemusta, että he toisinaan ihmettelevät, antaako Jumala heihin sattua enemmän kuin he jaksavat kantaa. Heidän sydänsurunsa lähes murskaa heidät ja he ihmettelevät, miksi heidän vapautusrukouksiinsa ei vastata nopeasti.

Olen tuntenut suuria uskon miehiä ja naisia, jotka ovat kokeneet niin synkkää ja syvää koettelemusta, että elämä itsessään ei näyttänyt elämisen arvoiselta. Eräs jumalallinen pappiystäväni, joka oli käymässä läpi elämänsä vaikeinta koettelemusta, kertoi minulle, David, viime aikoina olen ollut niin masentunut, niin uupunut ja väsynyt, niin kyllästynyt ja araksi tullut, että minä alan ymmärtää, miksi jotkut ihmiset, jotka eivät ole kristittyjä, tahtovat tappaa itsensä. Ei itsemurha milloinkaan astu mieleeni, mutta on aikoja, jos minulla ei olisi Pelastajaa, en jaksaisi jatkaa. Kuolisin ennemmin kuin jatkaisin asioiden ollessa tällä tavalla! Nyt minä tiedän, miksi niin monet kääntyvät huumeisiin tai alkoholiin heidän on saatava pää sekaisin, että pystyvät jatkamaan. Minä tiedän, että Jumala johdattaa minua, mutta juuri nyt vihaan sängystä nousemista. Luotan edelleen Jumalaan.

Voin melkein kuulla jonkun sanovan, Jos tuo jumalallinen pappiystäväsi luotti lupauksiin ja eli uskon kautta, hän olisi ollut jatkuvasti onnellinen ja menestyvä. Hän olisi ylistänyt Jumalaa, hymyillyt ja iloinnut. Mikä epäilijä hänen onkaan täytynyt olla. Hänellä on täytynyt olla negatiivinen mieli!

Tiedän, että Uusi testamentti antaa meille parempia lupauksia kuin vanha. Minä tiedän, että Kristus ei milloinkaan salli meitä kiusattavan enempää kuin mitä kykenemme kantamaan. Minä tiedän, että Jumala tahtoo kaikkien lastensa astuvan sisälle uskon lepoon, ja olemaan huolehtimatta ja pelkäämättä. Minä tiedän, että kaikille, jotka lepäävät Hänen Sanassaan, on täydellinen voitto, ilo ja rauha.

Kuitenkin tosiasia on, että Jumala yhä sallii koettelemuksen aikoja, joissa sielun sallitaan käydä läpi tulinen koettelemus joka, Jumalan Sanan mukaan, on meidän tutkimistamme varten. Jumala sallii vakaviakin koettelemuksia elämässämme koetellakseen rakkauttamme Häntä kohtaan. Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa (1Piet. 4:12).

Kaikki profeetat ennustivat, että Jumalan pyhät koeteltaisiin tulella aivan kuten kultaa puhdistetaan tulella. Jeremia sanoi, Näin sanoo Herra... Katso, minä sulatan heidät ja koettelen heitä (Jeremia 9:7). Daniel ennusti, että lopun aikoina pyhiä koeteltaisiin ankarasti, että he puhdistuisivat ja tulisivat valmiiksi (Daniel 11:35), Sakarja profetoi koettelemuksen tulen tulemusta, Minä sulatan heidät, niinkuin hopea sulatetaan, ja koettelen heitä, niinkuin kulta koetellaan. He huutavat avuksi minun nimeäni, ja minä vastaan heille... (Sakarja 13:9).

Uusi testamentti antaa ymmärtää, että nuo tuliset koettelemukset on hyväksyttäväksi ja tavallisia kaikille ihmisille. Jopa suuri apostoli Paavali puhui olemisesta ahdingossa, neuvottomana ja maahan kukistettuna (2Kor. 4:8-9). Ja vaikka hänen äänestään havaitaan voiton sävel läpi kaikkien koetusten, kuitenkin hän koki epätoivoa.

On aikoja, jolloin voit tuntea sydämessäsi, että palvelet Jumalaa kaikella, mitä sinussa on olet varma rakkaudestasi Hänen Sanaansa. Uskot kaikkiin lupauksiin. Tiedät, että Hän on uskollinen ja tunnustat sen olevan niin, ja tiedät, että todella tahdot tehdä mitä tahansa, mitä Jumala sinulta pyytää. Et voi ajatella minkään seisovan sinun ja Taivaallisen Isän välissä. Sinä tiedät, että olet rukoillut uskossa ja kuitenkin olet masentunut. Pimeys ei väisty. Raskas taakka painaa sinua edelleen maahan. Ei ole mitään merkkiä, että rukouksiisi vastattaisiin. Huudat edelleen, Kuinka kauan, oi Herra? Kuinka kauan tätä koetusta jatkuu? Milloin pääsen tästä tulesta pois?

Myös patriarkat ja profeetat olivat välillä masentuneita Onko Raamatussa yhtäkään esimerkkiä sellaisesta kärsimyksestä ja murheesta jumalallisten ihmisten keskuudessa, joka koskettaa meitä meidän koettelemuksissamme? Kyllä! Itse asiassa Jaakob rohkaisee meitä ottamaan vaivankestämisen ja kärsivällisyyden esikuvaksi profeetat, jotka ovat puhuneet Herran nimessä. Sitten hän keskittyy Jobin kärsimykseen.

Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet. Sillä Herra on laupias ja armahtavainen (Jaak. 5:11).

Tässä on vanhurskas Jumalan mies, joka on niin masentunut, että ikävöi kuolemaa. Suru ja murhe oli murskannut hänet niin, että hän menetti elämänhalunsa. Hänen poikansa otettiin häneltä äkillisellä myrskyllä. Hän menetti terveytensä, vaikutusvaltansa ja hyvän maineensa. Hänen ystävänsä hylkäsivät hänet ja istuivat kuin tuomiolla hänen syyttäjinaan. Ne, joita hän oli auttanut, olivat kääntyneet häntä vastaan. Ne, joita hän rakasti, eivät enää vastanneet hänen tarpeisiinsa. Ne, jotka olivat hänen ympärillään, ennemmin syyttivät häntä siitä, että hän oli itse aiheuttanut kaiken murheen, kuin auttoivat häntä. Ei edes hänen oma lihansa ja verensä ymmärtänyt, mitä hän oli käymässä läpi. Kukaan ihminen ei oikeasti välittänyt.

Tulevaisuuteen katsoessaan kaikki, mitä Job pystyi näkemään, oli tuskaa, kyyneleitä, yksinäisyyttä ja tyhjyyttä. Ei ollut yhtäkään hopeareunusta hänen yllään riippuvissa synkissä pilvissä. Sen lisäksi, että hän sai taistella kaikki taistelunsa yksin, tuli vielä fyysinenkin onnettomuus. Myös hänen ruumiinsa tuli viholliseksi. Hengellisesti, fyysisesti ja taloudellisesti kaikilla tavoilla, Job oli maassa.

Sen yksinäisyyden, jota Job koki, on täytynyt olla kauhistuttava. Ja epätoivoa jatkui niin kauan - eikä lohdutusta ollut näköpiirissä - että Job alkoi katkeroitua. Hän halveksi päivää, jona hän syntyi, kuin sanoakseen, Jumala, tätäkö varten toit minut tähän maailmaan? Synnyinkö elääkseni tuhossa, tuskassa ja murheessa? Hän kyseli, miksi Jumalalla meni niin kauan siihen, että Hän vastaisi.

Mutta Jobin suurin epätoivo tuli asiasta, jota hän ei voinut lainkaan ymmärtää. Miksi hän antaa vaivatulle valoa ja elämää murhemielisille... miehelle, jonka tie on ummessa, jonka Jumala on aitaukseen sulkenut? (Job 3:21-23).

Hämmentävä pulma on tämä: Miksi Jumala tekee itsensä minulle niin todelliseksi, ja silti pitää minut aitauksessa murheeni kanssa? Jumala avaa jatkuvasti Sanaansa minulle, Hän on minulle niin todellinen rukouksessa, minä näen Hänen kirkkautensa ja uskollisuutensa valon kuitenkin tie edessäni on edelleen synkkä. Miksi kaikki tuo valo on vuodatettu sieluuni ja minä olen edelleen

hämmentynyt, yhä piilossa, murheen sisään sulkema? Job tarkoitti sanoa, Jumala, kaikki sulkeutuu. En näe tietä ulos miksi edelleen lähetät minulle näitä vapautuksen lupauksia? Toisin sanoen, Olen ymmärtänyt viestin, näen totuuden, tiedän, mitä tarkoitat mutta missä on ratkaisuni?

Suuria siunauksia seuraa usein murhe ja koettelemus Usein tapahtuu, että uskovan pahimmat koettelemukset tulevat heti kaikista kirkkaimman ilmestyksen ja hengellisen kasvun jälkeen. Jumalan lapsena sinut saatetaan syöstä pitkäaikaiseen, venytettyyn koettelemukseen heti sen jälkeen, kun olet astunut harppauksen ja hypännyt eteenpäin hengellisessä kasvussasi. Jumala näyttää olleen valmistamassa sinua läpäisemään ankaran koettelemuksen ajan. Niin sinä taivut Hänen rankaisevan sauvansa edessä. Ne murheelliset päivät, jotka seuraavat, pakottavat sinut turvautumaan ainoastaan Jumalaan. Tiedät olevasi tulisessa pätsissä. Tiedät, että ainoastaan Hänen ylikuonnollinen voimansa kuljettaa sinut kaiken läpi ja olet halukas oppimaan kaikki ne oppitunnit, joita Jumala tahtoo sinulle opettaa. Juuri, kun olet antamaisillasi periksi epätoivossa, Lohduttaja tulee ja antaa uppuneelle sielullesi lyhyen lepoetken. Virkistyt ja saat lisää rohkeutta. Alat katsoa eteenpäin ja ajatella, Olen pääsemässä voiton puolelle! Vapautus on aivan nurkan takana! Enää muutama päivä tai viikko, ja kaikki on hienosti.

Mutta päivät kuluvat ja sen sijaan, että taakkasi nostettaisiin pois, se tuleeikin raskaammaksi. Juuri, kun luulit taistelun olevan ohi se pahenee! Suunnitelmat menevät vinoon. Asiat, joiden toivoit tapahtuvan niitä ei tule. Lupaukset ovat särkyneet. Kauan kaivattua voittoa ei näy.

Mahtava profeetta masentuu Profeetta Jeremia kävi läpi juuri sellaisen koettelemuksen. Hän oli toivonut vapautusta, mutta sen sijaan hänet heitettiin syvemmälle epätoivon kuoppaan. Hän huusi, Hän on tehnyt muurin minun ympärilläni, niin etten pääse ulos, on pannut minut raskaisiin vaskikahleisiin... Hakatuista kivistä hän on tehnyt minun teilleni muurin, on mutkistanut minun polkuni... (Valit. 3:7,9).

Kuinka selvästi tämä profeetta kuvaileekaan sellaisen Jumalan lapsen tunteita, joka löytää itsensä syvyyksiin heitetynä. Tuo aidattu tunne; taakat, jotka saavat kahleet tuntumaan yhä raskaammilta, kivisiä muureja jokaisella suunnalla, epävarmuutta edessä olevalla tiellä, mutkainen polku.

Pidä mielessä, että tämä on se sama Jeremia, jota Jeesus niin usein lainasi. Kuinka Jumalan profeetta, joka saarnasi kuninkaita ja kansakuntia vastaan, voi langeta niin syvään masennukseen ja epätoivoon? Suuret kuninkaat ja mahtavien sotajoukkojen kapteenit kuuntelivat hänen jokaista sanaansa. Tämä on se sama profeetta, joka piti hallitsijat Joohanenin ja Jesanjan ja kaikki heidän sotajoukkonsa odottamassa kymmenen päivää, kun hän kysyi Jumalalta opastusta.

Kymmenen päivän kuluttua tuli Herran sana Jeremialle, ja hän kutsui Joohanenin, Kaareahin pojan, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat tämän kanssa, ynnä kaiken kansan, pienimmästä suurimpaan. Ja hän sanoi heille: Näin sanoo Herra... (Jeremia 42:7-9).

Uudelleen ja uudelleen Herra oli puhunut tälle nöyrälle profeetalle. Hän oli kokenut loisteliaita ilmestyksiä ja mahtavia Pyhän Hengen voiteluja. Hän tiesi, miltä tuntuu tulla ulos salaisesta rukouskammiosta, mukana selkeä opastus Herralta. Mutta nyt hän on maassa, matkalla alas. Yksinäisenä, tuntien itsensä hylätyksi, ajatellen, että Jumala oli lopettanut hänen huutoihinsa vastaamisen nyt hän sallii tuon vanhan katkeruuden juuren versoaa, ja sen tuloksena hän kasvoi levottomaksi ja murheelliseksi. Hän oli menettänyt hengellisen mielenrauhansa, huutaen, Hän on ravinnut minua katkeruudella... Sinä olet syössyt minun sieluni ulos, rauhasta pois... (Valit. 3:15,17).

Jeremia kadotti Jumalan käden näkemisen elämästään. Hän ei enää voinut tuntea Jumalan olevan kaikessa, mitä hänelle nyt tapahtui. Hän luuli nyt olevansa omillaan, että kaikki Jumalan johdatukset olivat menneet pieleen, että ehkäpä, loppujen lopuksi, valo hänessä onkin pimeyttä. Minut hän on johdattanut ja kuljettanut pimeyteen eikä valkeuteen (Valit. 3:2).

Kuinka surullista, mutta silti yleistä kaikelle Jumalan kansalle Jeremia tipahti pohjalle. Hän ei päässyt alemmas. Kuuntele hänen sääliittävää toivottomuuttaan: Hän on purettanut minulla hampaat rikki soraan, painanut minut alas tomuun... mennyt on minulta kunnia ja Herran odotus... minun sieluni on alaspainettu (Valit. 3:16-20).

Ihmettelen, kuinka moni lukijajästäni voi yhtyä siihen Jeremian tuskaan, kun hän oli maassa? Oletko sinäkin koettelemuksesi tuossa pisteessä, että huudat, Jumala, olen lopussa! En kestä enää! Olen niin onneton, että tahdon kuolla! En pääse enää tästä alemmas! En ymmärrä! Milloin tämä pimeys katoaa?

Ihmetteletkö, tuleeko se päivä milloinkaan, jolloin olet jälleen onnellinen ja huoleton? Huolestutko siitä, että koettelemuksesi on jo valmiiksi kestänyt liian kauan, etkä ehkä kykene jaksamaan, jos se vielä jatkuu? Hajoavatko toiveesi ja unelmasi jatkuvasti kappaleiksi ikään kuin olisit tuomittu kurjuuden ja murheen elämään? Kiitos Jumalalle kaikkeen siihen on vastaus Sanassa. Meille on annettu lohdutuksen sanomaa, jokaiselle, joka on masentunut.

Tie ylösTähän saakka olemme keskittäneet huomiomme ongelmaan. Miettikäämme nyt tietä voittoon, yli tuon kaiken epätoivon. Voimme aloittaa sillä profeetalla, johon olemme viitanneet esimerkkinä kärsimyksestä, koska hän toimii myös esimerkkinä uskossa ja toivossa.

Synkimmällä hetkellään Jeremia löysi loistavan totuuden, joka toi uuden toivon ja varmuuden hänen mieleensä. Se oli jotain, mitä hän jo valmiiksi tiesi Jumalasta, mutta se ei koskettanut hänen sieluaan, ennen kuin hän tuli oman itsensä loppuun. Hän havaitsi, että siellä, aivan pohjalla siellä oli Jumala! Mitä alemmas hän meni, sitä enemmän Jumala tuli esiin. Alas meneminen ei ollut johonkin synkkään, salattuun, pelottavaan syvyyteen menoa vaan alas meneminen oli menemistä syvemmälle Jumalaan. Jumala ei ollut löydettävissä siellä ylhäällä, siunattuna liidellen jossain murheettomissa taivaissa, vaan surun ja epätoivon varjoissa. Kun Jeremia tipahti pohjalle, hän törmäsi Jumalaan! Hän putosi säälivän Jumalan uskollisuuteen. Kuuntele hänen havaintoaan: Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut: se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa... (Valit. 3:22,23).

Vähän kerrallaan Jeremia alkoi havaita jotain suuria totuuksia, jotka voi löytää ainoastaan ne, jotka ovat alhaalla.

- Kun olen alimmassa pisteessäni, kun murheet virtaavat sydämessäni kuin vesi, ja minä sanon, Minut on leikattu pois Jumala lähestyy ja kuiskaa, Älä pelkää! (Valit.3:54-57).
- Kun Jumala näyttää peittäneensä itsensä kuin pilvi, niin että rukoukseni eivät voi sitä läpäistä Hän yhä näkee sortoni ja tuomitsee asiani. (Valit. 3:44,59)
- Jos Herra sallii surun ja murheen, samaan aikaan Hän kannattelee minua runsaalla sääliillä ja rakkautella (Valit. 3:32).
- Jumalaan sattuu kun minuun sattuu Hän haluaa murheideni loppuvan! (Valit. 3:33).
- Jumala ei ole minua vastaan, yrittäen murskata minua jalkansa alle, kun olen alhaalla, kuin vanki, ahdingossa (Valit. 3:34).

-
- Jumala ei yritä sotkea yhtäkään suunnitelmistani. Hän ei aiheuta epävarmuuttani. Hän ei tee työtään minua vastaan (Valit. 3:35).
 - Jopa epätoivossani ja katkeruudessaani, kun vihasin kohdata uutta päivää Hänen myötätuntonsa ei horjunut. Hänen armonsä odottivat minua uutena jokaisena aamuna (Valit. 3:22,23).
 - Koska Jumala on aina uskollinen, Hän tekee minulle oikein. Jumala ei heitä minua pois. Jumala pelastaa minut. (Valit. 3:25,26).
 - Kun olen alimmillani, en voi kääntyä minnekään muualle kuin Jumalan puoleen. Niin minä korotan sydämeni ja käteni ja kiitän Häntä Hänen uskollisuudesta! (Valit. 3:40,41).
 - Masennus on niin kuluttanut voimani ja toivoni. Olen jäänyt tyhjäksi ja nöyryytetyksi nyt voin täysin olla riippuvainen Hänen armostaan! (Valit. 3:18, 20,21).

Se, mitä tämä kaikki tarkoittaa, on yksinkertaisesti tätä: Käänä katseesi pois ongelmistasi ja murheistasi, ja muistuta itseäsi siitä, että Jumala on edelleen uskollinen, ja että Hänen säälinä ja hellä rakkautensa on sinua varten, että ottaisit ne.

Nuhtele epäuskoasi ja sano sielullesi, Odota hetki Jumala on edelleen Jumala! Hän on edelleen valtaistuimellaan, kuuntelemassa ja vastaamassa rukoukseen. Jumala toimii minun puolestani, ei minuuttikaan liian aikaisin tai liian myöhään. Hän ei yritä satuttaa minua Hän rakastaa minua. Jumalan rakkaus minua kohtaan on ylitsevuotavaa Hän välittää minusta. Juuri nyt, vaikka olen masentunut ja minuun sattuu, Hän ei ole kaukana. Hän näkee jokaisen liikkeen, Hän pullottaa jokaisen kyynelän, Hän toimii nopeasti ja tekee sen, mitä on tehtävä ajallaan! Jumala on suurempi kuin minun ongelmani! Jumala on liian pyhä tuottaakseen pettymystä minulle. Hänen lupauksensa eivät ole jääneet, eivätkä voi jäädä täyttymättä. Niin minä odotan hiljaa Herraani, että Hän vie minut turvapaikkaan. Siihen saakka, Hän on minun kanssani synkimmälläkin hetkellä. Minä en ole yksin Hän on luvannut, että Hän ei milloinkaan jätä tai hylkää minua! Hän lohduttaa minua murheessani! Edes kuolemassa Hän ei minua hylkää!

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org

© 1980 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771